

KÜÇÜK MUHAMMED

O zaman küçüktüm. Gizlice çevrilen işlerden hiç bir şey anlamazdım. Ama okuldan döndükçe kutsal kitaptan ezber yaptığımı ve İspanyolcadan neler okuyup öğrendiğimi haber verince, rahmetli babamın rahatsızlandığını ve yüzünün sarardığını görüyordum.

Beni bırakıp evin ucunda bulunan ve kapisına yaklaşıma izni vermediği odasına geçer, saatlerce içerisinde kalır, orada ne yaptığını bilmezdim. Babam ve annemin benden uzaklaşıp bilmediğim ve anlamadığım İspanyolcadan başka bir dille konuştuklarını görüyordum. Onların yanına yaklaşısam konuşmayı kesip çevirir ve İspanyolca konuşmaya başlardı ki şaşırıp acı çekerdim.

Bu durum, paskalya gecesi gelene kadar böylece sürmüştür. O gece Granada ıtır ve ışıklar içindeydi. Bütün evdekiler uyurken babam beni gece yarısında çağırıp sessizce odasına götürdü ve kısık sesle:

-“Ey oğlum, artık on yaşına gelip adam oldun. Senden sakladığım sırrı açacağım sana. Onu içinde saklayıp annen, ailen, arkadaşların ve tüm insanlardan saklayabilir misin? Oğlum, senden bu sır hakkında tek bir belirti olursa, Engizisyon Mahkemesi babanın bedenini işkenceye uğratacak!”

“Engizisyon Mahkemesi” ismini duyunca tepemden tırnağıma kadar ürperdim, çünkü her gün okula giderken onun kurbanlarını görürdüm. Susup cevap vermedim.

Babam bana dedi ki:

-“Niçin cevap vermiyorsun, sana ne söyleyeceğimi saklayabilecek misin?”

-“Evet” dedim.

-“Annen ve sana en yakın insanlardan bile saklarsın onu, tamam mı?” diye tekrarladı.

-“Evet” dedim.

-“Bana yaklaş” dedi. Ona yaklaşıncı raf üstündeki kitaba işaret ederek bana;

-“Bu kitabı biliyor musun evladım?” dedi.

-“Hayır” dedim.

-“Bu Allah’ın kitabıdır.”

-“Allah’ın oğlu İsa’nın kitabı!”

Şaşırıp dedi ki; “Hayır, bu kitap, Tek, eksiksiz ve Samed olan, doğurmayan ve doğurulmayan, kendisinin dengi olmayan Allah’ın, yaratılmışların en hayırlısı olan Arap peygamber Muhammed bin Abdullah’ın (s.a.v.) üzerine indirdiği Kur’an’dır.

Şaşkınlıktan gözlerimi açtım ve neredeyse hiçbir şey anlayamadım.

-“Evet oğlum, biz Arap Müslümanlarız...”

Dilimi şaşkınlık, dehşet ve korkudan tutamayarak yüzüne bağırdım.

-“Ne? Biz?.. Arap Müslümanlar mıyız?!!

-“Evet oğlum, işte bu, sana açıklayacağım sırdır... Sır bu işte oğlum. Sakla onu, bil ki babanın hayatı senin iki dudağının arasında...”

Yanlı yapıp sırrı ifşa etmemden korkan babam, beni test etmek için annemi gizlice yollar, “Baban sana ne öğretiyor?” diye sordurdu, bense ona cevap vermekten kaçınırdım...

Arapçayı tam olarak öğrenip Kur'an'ı anlayıp din kurallarını bildiğimde babam beni Allah yolunda edindiği bir kardeşle tanıştırdı. Bana: "Amcan sana bir şey emrederse itaat et ona." dedi. Biz üçümüz ibadet etmek ve Kur'an okumak için bir araya gelirdik.

Bundan sonra Engizisyon Mahkemesinin acımasızlığı arttı. Araplardan kalanlara yapılan eziyetler artmıştı. Bunun üzerinden günler geçti. Bir gün bu amca, beni çağırıp kendisiyle gitmemi istedi. Allah bize Müslüman ülkesi Fas sahiline kaçma yolunu kolaylaştırmıştı. Ona, "Ya babam ve annem ne olacak?" dedim.

Bunun üzerine beni azarlayıp çekti, "Baban sana bana uymanı emretmemiş miydi?" diye sordu. Onunla uysalca, istemeyerek gittim. Şehirden uzaklaşıp karanlık üzerimize çöktüğünde bana, "Sabret oğlum... Allah, Engizisyon Mahkemesi vasıtasıyla mümin olan baban ve annene mutluluğu nasıp etti." dedi.

Orada Fas toprağına vardım ve yazar alim Muhammed bin Abdürrafî' el-Endelüsi oldum, benden ve eserlerimden çoğu kimseler faydalandı.

